

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

11-12-52

KUIFJE

50

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Hands up, Kelly!

JOHN SMITS de nachtwaker luisterde met ingehouden adem... Het was net of er bewoog iets in de juwelierswinkel van Harriman. Smits nam zijn zaklamp en liep vastberaden in de richting van het gerucht...

— Verdraaid, hij vlucht ! mompelde de nachtwaker toen hij een schaduw langs de muur zag wegglippen. Zonder een seconde te verliezen zette hij de achtervolging in, en hij liep nog vlug, ondanks hij de zestig achter de rug had. Daar het laat in de nacht was, lagen alle straten van die Londense wijk dood en verlaten. Geen levende ziel te bespeuren...

Plotseling struikelde de dief en viel op de grond. In een oogwenk zat Smits boven hem en trachtte hem te overmeesteren.

Hands up, Kelly!

VERVOLG VAN BLADZIJDE 1

De krachten van de nachtwaker begaven echter snel, en ten einde raad riep hij luidkeels :

— Hulp ! Een dief !

Een politieagent, die in de nabijheid z'n ronde maakte, hoorde het geschreeuw en kwam te hulp. Niet lang nadien zat de dief geboeid op het politiebureau.

★

Het bleek dat de dief Joë Kelly heette en niet van zijn proefstuk was. De politie zocht hem reeds lang, want van inbraken in een juwelierszaak had hij een handje weg. Het spreekt vanzelf dat ook Harriman tevreden was met de vangst, vermits Kelly bij hem juwelen voor een waarde van twee duizend pond gestolen had, en er zonder de tussenkomst van Smits weinig kans zou bestaan hebben ze ooit weer in bezit te krijgen.

— M'n beste Smits, zei Harriman, ik wil je moedig gedrag belonen. Hier neem die tweehonderd pond van mij aan, samen met m'n hartelijkste dank.

De oude Smits was zo verbaasd, dat hij met open mond bleef staan.

Het proces volgde en de nachtwaker moest getuigen. Joë Kelly zat op het bankje en uit de feiten bleek duidelijk, dat hij de straf die de rechter hem oplegde, dubbel en dwars had verdiend. John Smits zag de dief, wat hem niet ontroerde, maar hij merkte ook z'n vrouw, Mary Kelly, en z'n drie kinderen die er erg schamel en ongelukkig uitzagen.

Toen de nachtwaker de trappen van het gerechtshof afdaalde, dacht hij aan de arme familie van de veroordeelde.

Ik heb die Kelly bij de kraag gevat, en daar ben ik fier over, doch, terzelfdertijd, heb ik de ellendige toestand waarin zijn familie verkeerde nog hopelozer gemaakt...

Deze gedachte martelde de oude Smits vreselijk en toen hij op het plein nog even ronddraaide, zag hij Mary Kelly en haar kroost voorbijgaan. Hij riep de oudste, een jongen van een jaar of twaalf :

— Hé, jij bent toch de zoon van Joë Kelly, nietwaar ?

— Ja. En wat zou dat ?

— Neem dit aan. Geef het aan je mama vanwege de nachtwaker van Mr. Harriman.

— Dank u, mijnheer.

De jongen liep naar zijn moeder en twee zusjes en toonde hen wat hij gekregen had. In zijn hand lagen de tweehonderd pond.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 4 per kwartaal.

ONZE BRIEVENBUS

Volgende vrienden stuurden ons een mooie Sinterklaastekening, doch gaven hun volledig adres niet. Willen jullie het beloofde geschenk ontvangen, stuur dan vlug volledige naam en adres !

Raf Dewinne, Louis Dockx, P. Thilo, Jan van Diest, Laurent Debay en Pol Vandenberg.

Mark Vermandel, Kortrijk. — Wanneer je aan fotografie wil doen, raad ik je aan te beginnen met het begin : een goede box. Zo 'n toestel kost het minst en levert de beste resultaten voor een beginneling. Veel succes !

Marie-Louise De Krijgher, Hasselt. — Het kasteel van Beersel is niet bemeubeld. De enige meubels die men er in aantreft zijn een paar zwaar beslagen koffers en... een foltertafel !... Met mijn beste groeten.

Henk Reynders, Rotterdam. — Ik heb ontelbare brieven gekregen uit Holland van lezers die me hun vreugde meegedeeld hebben nu eindelijk weer een Kuifje met 20 pagina's te krijgen. Wat denk je van ons nieuw vervolgverhaal ? Met mijn beste groeten.

Godelieve Hendrickx, Brasschaat. — Ik heb er voor gezorgd dat dat zaakje in orde werd gebracht. Ik hoop dat je in je nieuwe streek ook nieuwe vrienden zult maken. Met mijn beste groeten.

Guido Mobrouck, Blankenberge. — Ik hoop dat ik regelmatig verslagen zal krijgen over de activiteit van je club. Ik wens je (en eveneens je vriend Bousson) veel succes met nieuwe Blankenbergse club.

Kuifjeslezers uit Blankenberge die lid willen worden van onze club gelieven zich in verbinding te stellen met Guido Mobrouck, Jules de Troozlaan, 44. Ieder Zaterdagmiddag wordt er bij hem vergadert in het clublocaal. Wanneer het weder meevalt, wordt er gefietst of gespeeld in de duinen. Bij slecht weder worden er vliegtuigen of electrische toestelletjes geknutseld in het clublocaal.

Victoria presenteert
AVONTUUR IN DE FAR-WEST

DE POSTILJON

EINDELIJK WETEN WE WANNEER WE NAAR DE MAAN ZULLEN KUNNEN VLIEGEN

PROF. Dr Werner von Braun, de uitvinder van de V2, werkt sinds enkele jaren in de Verenigde Staten en wijdt zich daar aan de studie van de raketten en interplanetaire projectielen. In een artikel dat hij onlangs publiceerde in een groot Amerikaans tijdschrift verklaarde de Duitse geleerde dat hij thans kan verzekeren dat in het jaar 1977, dus binnen vijf en twintig jaar, mensen hun vlag op de maan zullen planten ! We weten nu waar we ons kunnen aan houden. Onze lezers die de 77 nog niet bereikt hebben, hebben dus veel kans hun betaald verlof eens op de maan door te brengen, indien ze daar zin zouden in hebben...

ENGELSE AUTONIEUWSJES

OP het Londense autosalon waren 63 verschillende automerken vertegenwoordigd : 32 Britse en 31 buitenlandse. Uit de statistieken die bij deze gelegenheid gepubliceerd werden, blijkt dat Engeland na Amerika de tweede grootste autoproducent ter wereld is. Er worden aan de overzijde van het Kanaal 700.000 wagens per jaar gemaakt, waarvan 400.000 personenwagens. De voornaamste afnemers van de Britse wagens zijn in volgorde : Australië, de Verenigde Staten, Nieuw Zeeland, Canada, Zuid Afrika en België. Veel nieuws was er te Londen niet te zien. Alle firma's hebben technische verbeteringen gepresenteerd. De enige wagen die een nieuw voorkomen gekregen heeft is de Wolseley.

NA DE VOLKSWAGEN HET VOLKSVLIEGTUIG

SINDS jaren voor de oorlog werkte men in Duitsland aan het volkswagenmodel dat tijdens de jongste jaren Europa veroverd heeft. Thans meldt men aan de andere zijde van de Rijn dat een ingenieur uit Munchen een prototype van een volksvliegtuig gebouwd heeft, dat als voornaamste kwaliteiten heeft : goedkoop en practisch te zijn. Het bereikt een snelheid van 80 km. per uur. We zijn benieuwd of we van de uitvinding van deze ingenieur nog wat zullen horen. Een zaak is zeker, dat we niet zover meer zijn van de tijd dat iedereen zijn eigen vliegtuig zal willen. In Amerika geven de grote zakenlieden reeds het voorbeeld. Maar de prijs was totnogtoe de grootste hinderpaal. Wanneer die wegvalt, dan ligt het luchtruim open voor het volksvliegtuig.

HOE STERK IS HET CONGOLEES LEGER ?

HET Congolees leger is thans 20.000 man sterk, en wordt geëncadreerd door 700 blanke officieren. (In Congo wonen ongeveer 11.000.000 negers en 38.000 blanken.) De Congolese soldaten wonen niet in kazernes. Ze zijn met vrouw en kinderen ondergebracht in woonkampen, waar ze per familie een eigen huisje hebben. In het militair kamp van Leopoldstad verblijven 1.800 soldaten, 900 vrouwen en hun 1.100 kinderen.

Amsterdam is stellig de mooiste Hollandse stad. Op iedere brug (en er zijn er veel !) zou men zich aan 't schilderen willen zetten.

EEN BRIEFJE DAT KAN TELLEN...

DE kok van de KLM-keuken van New York kreeg onlangs op zijn verjaardag een briefje van niet minder dan 20 meter lengte ! (op een breedte van 50 cm.). Zijn oude kennissen, buren, collega's uit Amsterdam, hadden voor deze verrassing gezorgd. Ze waren in het totaal met zijn tachtig ! De man heeft zeker veertien dagen verlof nodig om zijn correspondentie te lezen... en te beantwoorden...

DOE DAT MAAR EENS NA !

EDWARD PARKER van Fakenham (Engeland) speelde kaart. Hij deelde de kaarten en gaf aan elk van de vier spelers dertien kaarten van dezelfde kleur ! Deskundigen hebben uitgerekend dat zoiets maar eenmaal gebeurt op 2.235 quadrillioen (cijfer met 24 nullen) keren.

EEN SLIMME WINKELIER

TOEN een Londens handelaar in visserijartikelen onlangs op een morgen mocht vaststellen dat inbrekers zijn zaak geplunderd hadden, maakte hij zich geen kwaad bloed, maar nam een bordje en schreef daar volgende woorden op : **« Men ontziet zich geen enkele moeite om zich onze visserijartikelen aan te schaffen. »** Het bordje had enorm succes in zijn deerlijk gehavend uitstalraam, en de zaak floreerde als nooit te voren !

60 JAAR OP ZEE

WEES gerust, het gaat hier niet om een zeeman die in geen zestig jaar zijn schuit zou verlaten hebben, maar wel om een fles die op 19 Augustus 1892 in de buurt van Kaap Lizard (Engeland) door de kapitein van het tankschip « Esso Numuata » in zee geworpen werd. Onlangs spoelde de fles aan te Brugneau, op de Bretoense kust. Ze heeft enorm veel tijd nodig gehad om het Kanaal over te steken...

Een boompke verplanten (zelfs al is het dan al wat groter geworden), dat is nu toch niets moeilijks meer...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Tijl Uilenspiegel

Tijl hoorde dat 'n verrader naar 't vasteland wil om de Geuzenplannen te onthullen. Tijl wordt door de spionnen ontdekt...

GENIAAL SCHILDER EN ETSER
Rembrandt
TOVENAAR MET LICHT EN SCHADUW

Rembrandt Harmenszoon van Rijn, Nederlands schilder uit de XVIIe eeuw, is een universeel genie. Hij beheerst niet alleen het portret, maar ook het dierstuk en de bijbelse en mythologische onderwerpen. Wat Rembrandt ook behandelt, het is echt, en als het ware door een hoger geestelijk leven bezield. Hij is een realist, doch over alles hangt een fantastische waas en de geest van de eeuwigheid. Hij is de tovenaar van het licht en donker. Kleur en licht smelten bij hem samen, en de kleur wordt licht.

REMBRANDT WAS EEN MOLENAARSZOON

MOEDER, vertel nog eens...

Zoals alle kinderen hoorde de kleine Rembrandt graag vertellen en zijn voorkeur ging naar de verhalen die zijn moeder uit de Bijbel putte.

— Moeder, de geschiedenis van de Barmhartige Samaritaan, of van Jezus die de zieken genas, of van de Verloren Zoon...

En moeder van Rijn vertelde boeiend, en Rembrandt liet geen woord van het verhaal ontsnappen. Terwijl moeder vertelde en hij luisterde, draaiden de molenwieken in de grijsblauwe hemel van Holland en dansten de stofwolken van de fijn gemalen tarwe in de zon.

Rembrandt werd geboren in 1606 niet ver van Leiden en de molen van zijn vader stond aan de oever van de Rijn. Van jongsaf bewonderde Rembrandt het licht, de wisselende kleur van de velden en de Hollandse wateren. Hij schilderde en etste later de bijbelscénes, zoals zijn moeder ze hem voor ogen had getoverd en het Hollands landschap, zoals hij het als kind ontdekte.

★

ZELFKENNIS

Welke kinderen trekken geen lelijke gezichten naar hun spiegelbeeld ? Rembrandt deed dit waarschijnlijk ook, doch toen hij ouder werd en begon te schilderen, bestudeerde hij iedere trek van z'n gelaat met de grootste aandacht. Hij wist hoe hij er uit zag, wanneer hij verbaasd, woedend of bang was. De grote meester liet tal van zelfportretten na. Op de eerste zien we de jonge, gelukkige Rembrandt die onbezorgd de toekomst tegemoet blikt, en op die uit de latere perioden de oude man, getekend door het leed. Oud en gebogen stond hij nog met het palet in de hand voor de spiegel, en zijn laatste doeken zijn de innigste. Rembrandt conterfeitte vele portretten en ze verbazen ons allen door hun schoonheid en innerlijk leven. De portretten van zijn ouders, van zijn vrouw Saskia van Uylenburgh en Hendrickje Stoffels zijn ware zielebeeltenissen. De geniale schilder dacht er niet alleen aan het uiterlijke weer te geven, voor hem was het innerlijke, het karakter van groter belang.

★

RIJK, ONBEZORGD EN GELUKKIG

In 1631 kwam Rembrandt naar Amsterdam, werd er spoedig bekend, woonde in een patriciërswoning, uiterst smaakvol en weelderig bemeubeld. Hij had veel vrienden en leerlingen, werd door iedereen bewonderd en was gelukkig met de jonge en mooie Saskia van Uylenburgh. Al wat naam en faam had wou door de meester geschilderd worden, men werd graag door hem ontvangen, want hij hield van jolijt en zijn tafel was steeds rijk beladen...

★

DE NACHTWACHT

Bij al zijn rijkdom bleef Rembrandt de gevoelige kunstenaar die er steeds naar streefde echte, kunstwerken voort te brengen. Op een morgen van het jaar 1642 — Rembrandt was toen zes en dertig jaar — kwam een officier van de burgerwacht de meester opzoeken en vroeg hem in naam van z'n kapitein, Banning Cocq, het portret van de wacht te schilderen. Natuurlijk rond een tafel, zoals de gevestigde traditie dit eiste.

— Neen, niet rond een tafel ! riep Rembrandt. Ik zou de wacht liever in volle actie penselen, op weg naar een parade, of... ik weet nog niet juist hoe. Ik wil jullie portret schilderen, doch laat me vrij omtrent de wijze waarop ik dit zal doen. De kapitein zal tevreden zijn !

De kapitein en zijn manschappen gingen om de beurt naar de grote schilder. Ze draaiden rond in het groot atelier, waarin het heldere licht door de ramen binnenviel en er steeds een grillige speling van licht en donker was, en ze snapten niet waarom de meester hen in alle mogelijke houdingen schetste. Van de grootheid van Rembrandt en zijn kunst begrepen ze evenmin een snars...

Eindelijk konden ze dan hun portret gaan bewonderen. Ze stonden perplex naar het doek te staren. Hield de meester hen voor het lapje ?

— Ben ik die haakbusschutter daar in de hoek ? vroeg er een. Je ziet niets dan het puntje van m'n neus.

— Ben ik de trommelaar, klein en verloren in die andere hoek ? vroeg een tweede.

Neen, ze waren absoluut niet tevreden en staken dit niet onder stoelen of banken. Zij waren gekomen om hun eigen portret te bewonderen en waren er van overtuigd dat ieder van hen er groot, mooi en edel moest op voorkomen. Ja, die welgedane burgers hadden zich beslist nooit goed in de spiegel bekeken... Het doek was te groot om in de zaal te hangen waarvoor het bestemd was. Men zaagde het middendoor ! De ene helft kwam in de vlammen terecht, de andere helft werd in een plaats gehangen waar een turfvuur brandde, en na enkele tijd was het zodanig zwart berookt, dat kunstcritici een eeuw later meenden dat het een « nachtelijke ronde » van de wacht voorstelde, vandaar ook de naam **Nachtwacht**.

★

REMBRANDT OUD EN ZIEK

De geniale schilder wist dat De Nachtwacht een van zijn beste doeken was, en stoorde zich niet aan de verwijten van de burgerij. Hij keerde zich tegen de invloed van de Italiaanse meesters en al zijn scheppingen waren revolutionnair en geniaal. Het is moeilijk heel alléén tegen de stroom op te roeien... Rembrandt kreeg geen opdrachten meer, en Saskia stierf... Dat was een zware slag voor hem, en niet de enige want dan volgden er een hele reeks... Geldzorgen en moeilijkheden lieten niet af, en in 1656 vielen zijn prachtige woning, zijn meubelen en zijn kunstverzamelingen onder de hamer. Z'n mooie schilderijen werden tegen een spotprijs in het openbaar verkocht. Rembrandt was vijftig jaar. Er bleef hem slechts zijn schildersezel, z'n palet en enkele doeken. Dat was genoeg om de wereld nog meesterwerken te schenken, maar het was te weinig om niet van ellende om te komen.

Rembrandt ging in een achterbuurt wonen en het was de eenvoudige, doch mooie en trouwe Hendrickje Stoffels die zorg en nood met hem deelde.

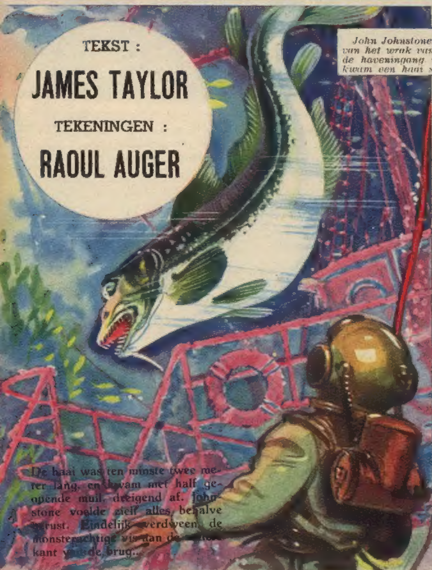
Uit het jaar 1660 bleef een zelfportret van Rembrandt bewaard ; een grijsaard getekend door het leven, gebogen door het leed en met ogen waarin verwondering en zachtheid ligt.

Twee jaar later moest hij Hendrickje Stoffels begraven en een jaar nadien zijn zoon Titus. Rembrandt bleef alleen, oud en ziek achter, en zelfs dan had de goede gemeente niets dan spot en laster voor hem over. De geniale schilder stierf in 1669 in de grootste eenzaamheid en miserie. Thans eert heel de wereld hem en musea geven baar goud om ook maar één van zijn meesterwerken te verwerven.

DE NACHTWACHT

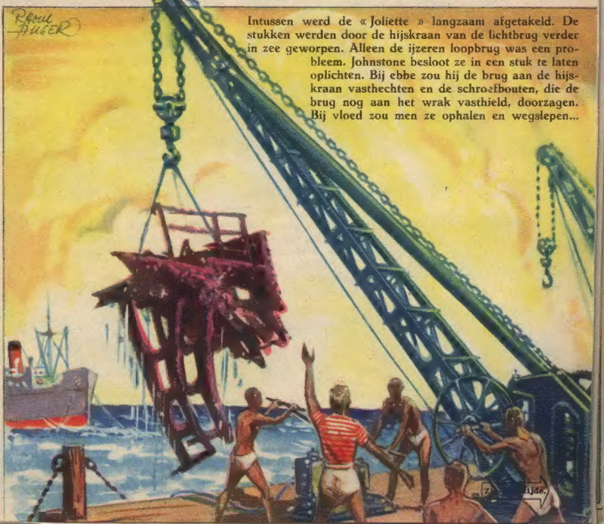
DE BUIT VAN DE ZEE

DE BUIT VAN DE ZEE

e schroet-
outen waren
rie duim dik.
erwijl zijn
rienden de
aken door-
agden, begon John aan de bouten. Op een mo
en profiteerde hij van een rustpauze om een
ijkje te gaan nemen in het salon van de « Jo
ette » en ontdekte de stalen brandkist. Indien er
ns goud instak ? Hij ontstak dadelijk zijn vlam-
oog...

Nadat de ijzere duimen verwijderd ... de deur nog weerstand en John besloot dan de muur te doorboren. Tastend zocht hij naar de muur, doch vond die nergens... Alles wat er nog van de brandkast overbleef, was de deur ! Hij kwam dus erg bedrogen uit...

Johnstone vermaakte zich soms door als koorddanser over het koraal te lopen. Hij vulde zijn duikpak met lucht op, plaatste een voet onder en de andere voet boven de koraallijn.

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Brugge, het jaar onzes Heren, 1126. Een vrolijke drukte vult de versierde stad! Welgezinde wandelaars, die over de Grote Markt kuieren, kijken belangstellend toe, hoe vlugge knapen kleurrijke wimpels en fris groen aanbrengen waarmee vaardige handen een zo pas opgetimmerd verhoog versieren. Tussen deze nieuwsgierigen wandelen vele mannen, die opvallen door hun grote gestalte en blauwe kleding. Zij dragen het haar kort en hebben een baard. Het kromme zwaard aan hun zijde beduidt dat dat zij vrije lieden zijn. Het zijn de "Kerels van Vlaanderen„ Zij verlieten hun dorpen om samen met de poorters van Brugge de blijde intrede in de stad van hun graaf te vieren. Het is over deze dappere mannen, die hun rechten wisten te verdedigen en voor de vrijheid van "Kerlingaland„ hun land, vochten, dat dit verhaal handelt...

...Ha, buurman, uw versiering is bijna voltooid zie ik?

Inderdaad. Onze graaf, Karel de Goede zal zeerte vreden zijn als hij al die prachtig getooide huizen ziet!

Het was wel vrij onverwacht dat graaf Karel terugkeerde van de veldtocht in Aquitanië, die hij met de Franse koning ondernam.

Ik heb vernomen dat het Franse leger en vele Vlaamse ridders, die met onze graaf ten strijde trokken, in Atrecht zullen blijven. Want de koning vreest een aanval van de Engelsen in Normandië.

Ja... Onze heer zal dan ook niet lang te Brugge blijven.

Nu, de ontvangst die wij hem voorbereiden zal hem zeker gunstig stemmen... Ziezo, men zal niet kunnen zeggen dat Willem Blok zijn huis niet prachtig kan versieren.

Ondertussen is op de Grote Markt de menigte nog aangegroeid. Niet ver van het versierde verhoog staat een Kerel, vergezeld van zijn vrouw

Maar Arnulf, de graaf blijft zolang weg. Zijt ge zeker dat hij voor de middag nog zal komen?

Zeker Strena, heb nog wat geduld... He, wat zie ik!?

Hemel, Arnulf, wat is er?... Waarom trekt gij uw zwaard?

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De drieling had besloten de Schat van Beersel te roven, doch Lambik, Suske en Wiske zijn het daarmee niet eens...

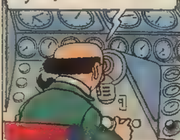

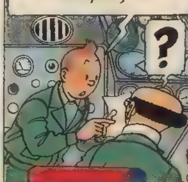
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

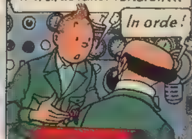
MANNEN OP DE MAAN

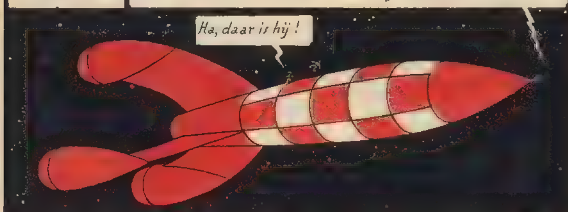
Kuifje en zijn vrienden zijn op weg naar de maan met de befaamde maanraket. Kapitein Haddock heeft een glaasje op en gedraagt zich vrij zonderling.

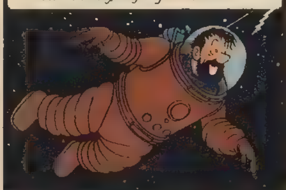

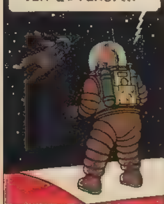

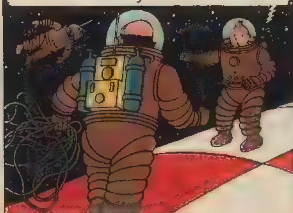

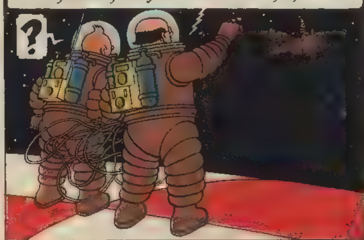

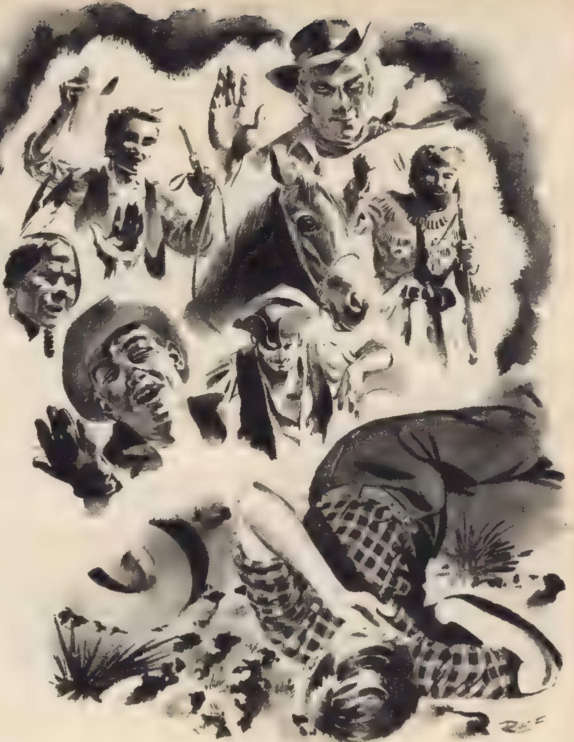

(Wordt voortgezet.)

Roman van M. ARTIGUES
Geïllustreerd door
REF

> **Wat vooraf ging...**
> *Stroom Arrowhead, een oude cowboy van de ranch van Texas Slim werd te San Antonio vermoord. De misdadiger wordt ijverig opgespoord en Koen mag hierbij helpen. Koen erfde het zadel van Stroom, doch zijn tante verkocht het. Op zoek naar die verloren schat ontmoet Koen de cowboy Plastic Jack...*

GHOSTRIDERS IN THE SKY

HET was nacht toen Koen de ogen opende. Hij was dus vele uren bewusteloos geweest. Onmiddellijk voelde hij een vreselijke pijn in het hoofd. Hij sloot de ogen omdat het, nochtans zachte, maanlicht hem pijn deed alsof het verblindende zonnestralen waren. Hij was zich spoedig bewust van de toestand waarin hij verkeerde en hij vatte dadelijk weer moed, wat hem ver boven de jongens van zijn leeftijd plaatste. Koen bleef nog een ogenblik uitgestrekt liggen en trachtte een maximum aan krachten te verzamelen om overeind te komen.

Ten gevolge van de slag dwarrelden z'n gedachten in stukken en brokken door z'n hoofd en het kostte hem de grootste inspanning ze weer logisch te ordenen. Hij was nog een kind en men had hem beetgenomen als een kind. Het is waar det Plastic Jack hiervoor niets onverlet had gelaten. Hij wist dat het beste middel om niet alleen het vertrouwen maar ook de sympathie van de jonge vreemdeling te winnen er in bestond, zich uit te dossen als cowboy. De jongen zou zich dan nooit afvragen wat er onder die vermomming schuil ging. Plastic Jack had zorgvuldig gebruik gemaakt van al de mogelijkheden om de erkentelijkheid en de volledige overgave van zijn slachtoffer te winnen. Had hij zich niet voorgesteld als een vriend van de oude Stroom en een geestdriftig bewonderaar van Texas Slim? Dit alles belette niet dat Koen vreselijk naief was geweest en hij verweet zich dat thans bitter. Luitenant O'Morrigan had gemeend dat Koen alles afwist van de Far West en nu bleek dat hij niet eens in staat was geweest de echte cowboy van de valse, een Plastic Jack van een Stroom Arrowhead te onderscheiden! De schurk had zijn opzet met de grootste zorg voorbereid en zonder de minste moeite uitgevoerd. Maar waarom had hij Koen zo ver buiten San Antonio gevoerd?

Plotseling vond Koen de oplossing op deze vraag. Er bestond een verband tussen de « echte » en de « valse ». De moord op Stroom Arrowhead was de sleutel voor het gedrag van Plastic Jack. Koen had immers de aandacht van de politie op de moordenaar van Stroom gevestigd. Ondanks de vermaningen van O'Morrigan, waren de journalisten indiscreet geweest. Iedereen wist dat Koen de man met de verminkte hand zonder aarzelen zou herkennen wanneer men deze vatten kon. Dat was de reden waarom de jongen, met de te scherpe ogen, moest verdwijnen. Voor het geval de moordenaar zou gevat worden, zou niemand zijn alibi hebben kunnen vernietigen en dit was, geheel naar de voorspelling van O'Morrigan, kant en klaar. Wanneer Koen uit de weg geruimd was, zou niemand — de overige getuigen waren immers te onzeker in hun uitspraak — nog hebben kunnen bewijzen dat de man met de verminkte hand de moord op Stroom Arrowhead gepleegd had.

En, indien de bandieten de mond en de ogen van de te lastige getuige voor goed hadden willen sluiten, waarom had Plastic Jack de jongen dan niet gedood?

Waarschijnlijk meende Plastic Jack dat zijn slachtoffer dood was en had hij zich niet de moeite gegeven er zich van te vergewissen. Koen moest dus profiteren van die nalatigheid of die vergissing. Hij dacht niet meer aan z'n hoofd en z'n toestand, maar het stond hem klaar voor de geest, dat hij naar San Antonio moest gaan om de luitenant over zijn ongeluk te berichten en de persoonsbeschrijving van Plastic Jack te geven. En voor dit laatste kon men op hem rekenen! Ze zat nog juister in zijn hoofd dan die van de moordenaar van Stroom Arrowhead. Misschien zou dit de politie toelaten een spoor te volgen dat, langs Plastic Jack, moest eindigen bij de moordenaar van Stroom. Stroom! Er was de moord van die arme cowboy en de behandeling, die hij zelf ondergaan had. Nooit te voren had Koen zich zo overtuigd gevoeld van het feit dat hij de politie moest helpen.

Al dat nadenken was niet van die aard dat het de pijn in Koen's hoofd kon stillen. De jongen beet de tanden op elkaar, raapte al zijn krachten samen en rees langzaam overeind.

Een vreselijke duizeligheid had hem te pakken. Alles draaide en de aarde scheen naar hem toe te komen. Hij viel neer als een jonge stier tussen wiens poten zich tijdens de koers de « bolas » wikkelden, de riemen voorzien van loden bollen, van de Zuid-Amerikaanse « vaqueros ».

Koen lag neer, met het gezicht naar de grond, hijgend, kreunend en wenend van onmacht en uitputting. Ondanks de heftige schokken in zijn hoofd, begreep hij het opzet nogmaals...

Hij begreep, dat Plastic Jack zeer goed wist wat hij deed, toen hij zich niet de moeite gaf te kijken of zijn slachtoffer wel dood was. Hij handelde niet uit nalatigheid of bij vergissing. Hij wist dat de woestijn er zich wel mee gelasten zou.

Koen begreep dat hij San Antonio nooit bereiken zou en dat er in die oneindige verlatenheid geen hulp zou opdagen. Hij had nu meer pijn dan te voren maar desondanks zou hij misschien wel een tijdje kunnen marsjeren. Doch er was de dorst... Tussen het zand en de rotsen vloeide geen enkel beekje water. Neen, hij zou San Antonio nooit bereiken. Hij zou zijn tante, waarvan hij hield, al had ze dan ook een moeilijk karakter, nooit meer weerzien. Zij had gelijk gehad hem te waarschuwen voor het avontuur waarin hij zich gestort had. De schurk,

TEXAS SLIM

Plastic Jack, had hem nog gezegd, dat hij niet uit het hout gesneden was om zulk een avontuur te beginnen!... Wat meer was, hij zou de luitenant de inlichtingen, die hij zo duur had betaald en die, hij voelde het, van kapitaal belang zouden zijn voor het verder verloop van het onderzoek, niet kunnen verstrekken. De man met de verminkte hand, de moordenaar van de oude Stroom, zou niet gevat worden...

En plotseling, alsof de natuur slechts daarop had gewacht om de beker te doen overlopen hoorde Koen van achter de heuvels, die uit het zachte maanlicht oprezen, een luguber geblaf dat beantwoord werd door een niet minder akelig gehuil. Het waren de prairiehonden, dat mengsel van jakhals, wolf en vos, en de kreet van de reusachtige uilen die in de rotsen woonden. Samen met de kruipdieren, die Koen meende door het zand te horen sluipen, waren zij de enige bewoners van deze onherbergzame streek. De streek waar hij zo van hield en die hij in zijn verbeelding met zoveel romantische charme had omgeven. Nu leerde hij haar in al haar gruwelijke werkelijkheid kennen... Zwaar gewond, klappertandend van koorts, ijlend van dorst, met als het ware gebroken ledematen, bevond hij zich alleen te midden van dat land, wreder als een nachtmerrie...

Plotseling, als kwamen ze uit de grond zelf opgerezen, zag hij gestalten bewegen. Hij kon het hoofd opheffen en de gestalten kregen een vast omlijnde vorm. Het was net of hij herkende ze...

Het waren de vertrouwde wezens — die hij kende toen hij nog niet lezen kon en slechts de prentjes bekeek — die hier waren opgesprongen uit de gravures en de boeken, levend en gewapend. Het waren allemaal vrienden, pioniers met de « rifle » over het zadel, trappers, cowboys met hun Colt 44 in de vuist, de Texas Rangers. En daar kwamen ook de vijanden van zijn vrienden, de scalperende Indianen, de outlaws, plunderaars, bedriegers en moordenaars...

Ja, hij kon ze allen thuiswijzen tot de laatste. Hij had nochtans gemeend dat ze sedert lang dood waren. De gelukkigsten in een graf, de anderen hier en daar op de grond waar hun lijk door het wild was stukgevreten. Hun gebeente was tot stof vergaan en verspreid door de wind. Ze waren allemaal verdwenen en daar stonden ze nu plotseling en praatten met Koen Stuyvesant...

Maar neen, hij vergiste zich. Ze waren allemaal dood en niet een van hen was gerust op z'n bed gestorven. Sommigen hadden vroeger de hand aan hun vriend geslagen... Nu vochten ze niet meer, ze waren allemaal vredelievend en eendrachtig en fluisterden Koen toe :

— Kom, boy, we wachten reeds lang op je. Je hield van ons en wij houden van je in alle eeuwigheid. Wij zijn de « Ghostriders in the sky », de ruiters waarvan sprake in het liedje dat je zo dikwijls neuriede... We geven je mooie, blauw-zwarte bronks om met ons door Gods eindeloze prairie te galopperen. God heeft ons allen in zijn grote goedheid ontvangen en ons niet laten vertrappen door de « zwarte stieren van de hel » zoals zij die vrouwen, kinderen en grijsaards laf verdrukten. Wij hebben tijdens ons leven ridderlijk gevochten, man tegen man. Het is daarom dat wij thans, de goede en de minder goede, broederlijk verenigd zijn. Ja, Koen, je hield van ons en wij houden van je. Kom met ons mee !

Plotseling zwegen ze en keerden zich naar een nieuwe verschijning... Ginds, op de top van de dichtstbije heuvel, stond een zwarte ruiter op een zwart paard. Hij stond daar als een standbeeld dat baadde in de zilveren maneglans. Ook Koen keek met zijn versluierde blik naar die bovenaardse verschijning en dacht, dat het de Engel van de Dood was, die hem kwam halen om aan de wens te voldoen van deze vertrouwde vrienden, die hem in hun rijen wilden opnemen...

De Engel van de Dood kan in de Far West immers alleen verschijnen onder de gedaante van een cowboy...

Met een vlugge, scherpe blik ontdekte de cowboy de jongen, die in het ravijn lag een daalde langzaam naar hem toe... Koen was terug met het gezicht op de grond gevallen. Hij bewoog niet meer...

(Wordt voortgezet.)

DE WINKEL VAN KUIFJE

Kapitein Haddock was in z'n nopjes, toen hij de directeurs van de firma's van de **GROEP KUIFJE** mocht welkom heten in de nieuwe Kuifje's winkel

Waarop wacht je om ook een bezoek te brengen aan het nummer **24** van de **Lombardstraat ?**

★

De volgende producten bieden je de KUIFJE's BONS :

VICTORIA : Chocolade, biscuits, toffees

MATERNE : Confituren en fruitsiroop, diepgekoelde groenten en fruit FRIMA

PALMAFINA : KUIFJE's- en PALMEX-zeep, tafelolie PRINSOR, CHOCOSWEET, margarine INA.

HEUDEBERT : Beschuiten in zakjes.

PROSMANS : Siropen PROSMANS en PRINCE DE LIEGE

FRANCO-SUISSE : Smeerkaas

VANDENHEUVEL : Het tafelbier PILSBERG

TOSELLI : Deegwaren

HORTON : Specerijen en azijnen speciaal gefrabriceerd door de Ets Dumont Frères et Cie, te Chassart

Het jeugdblad **KUIFJE.**

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen .... **Per reeks**	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten. **Per reeks**	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren ...	100
5 KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat. Vliegtuigen. Reeksen 1.2. Luchtschepen Reeksen 1.2. Spoorwegen. Reeks 1 Marine. Reeks 1 **Per reeks**	125
6. Foto's «Koninklijke Prins», vijf reeksen van 10 foto's. **Per reeks**	200
7 KUIFJE's portefeuille	200
8. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
9. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
10. KUIFJE's puzzle, in hout, standaard formaat, nieuw model ...	400
11. KUIFJE's puzzle, idem, groot formaat, nieuw model	500
12. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

David Balfour en Alan Breck worden verdacht van de moord op Colin Roy, de Rode Vos. De Campbells houden een klopjacht. Onze vrienden vluchten op een rots, doch David is uitgeput van hitte en dorst..

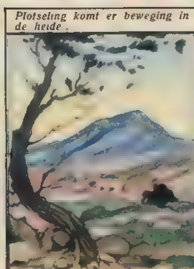

(Wordt voortgezet.)

Reuzenfeest!

Vlaanderen is het land van de reuzen! We hebben vroeger reeds in Kuifje een artikel aan de reuskens gewijd. Vóór enkele tijd waren we bij toeval te Kruishoutem, en de reuzen gingen uit! We hadden onze camera bij en hebben de gelegenheid niet laten voorbij gaan enkele reuzen te knippen. Op deze bladzijde brengen we onze beste fotos.

←
Het eiermannetje en de toeschouwers schijnen even veel piezier te hebben.

Zo stoer als een toren.

WEET je dat de ommegangsreuzen reeds meer dan vijf eeuwen oud zijn, en hier in de Nederlanden hun wieg stond? Ken je dat reuzenlied niet: « Al die daer segt die reus die komt... » en « Het Ros Beiaard »?

De eerste reuzen waren geen kermis- of carnavalreuzen, ze gingen niet in uitbundige optochten. Neen, ze stapten plechtig in processies en ommegangen.

Nu gaan ze meest paar aan paar. Vóór enkele eeuwen bestonden er nog geen reuzenparen. De oudste reuzen, waaronder die van Oudenaarde en die van Aalst, waren bijbelse reuzen. Die van Antwerpen was de eerste legendarische figuur: Antigoon, de reus die de Scheldetol eiste, maar door de jonge Brabo verslagen werd.

Later kwamen de folkloristische reuzen, de ontelbare Jannekens en Miekes. De reuzen van Kruishoutem heten Pier en Mie en zijn eierboeren, zoals vele mensen uit de streek. Je wist misschien nog niet dat Kruishoutem heel Europa door bekend is om zijn eieren? Het hoeft je niet te verwonderen dat die reuzen eierkoppen hebben.

In de reuzenstoet die te Kruishoutem uitging, stapten fier volgende reuzen en hun gezellinnen en kroost:

Hanske de Krijger en zijn gemalin van Oudenaarde, Djoos vanter Stroelbeke, Petronnella van de Roo Zee en dochter, Sarel en Tiele, Tonus en Tonia van Gavere, Fransoo en Adele van Zulte, Pie, Mie en Pia van Nederbrakel, Dokus en Isabella van Evergem, Wannes en Wanne van Ninove, Jef Tomat, Mie en hun twee kinderen, van Lebbeke, Goliath, Petronella en hun twee kinderen van Oostakker, Jan en Mie van St. Amandsberg, Corneel en Cornelia van Merelbeke, Karel en Ida van Wetteren, Philippo en Isabella van Overmere, Julius en Cesarinne van Schellebelle, de Markies en de Markiezin van Lede, Albrecht en Isabella van Gent. De tocht werd besloten door de Kruishoutemse Pier en Mie.

Wanneer er ergens een reuzenstoet uitgaat, haast je dan om van de partij te zijn, want reuzen gaan niet alle dagen uit, en een reuzenoptocht is waarlijk een schouwspel dat de moeite loont.

Een deftig personage..

Reeds een reuzenwicht gezien? Wat denk je van dit mormel?

REUZENLIED VAN KRUISHOUTEM

1. *Hebt gij de reuskens niet zien dansen?*
't Was op de hoek van de eiermarkt!

Leve de reuskens,
Leve de reuskens,
Leve de reuskens van de eiermarkt! (bis)

2. *Pier heeft een pluim op zijn hoedje zitten,*
Mie heeft haar blinkende mutsken op.
Leve...

3. *Dansen dat doen ze de hele Zomer,*
Maar in de Winter dan zijn ze moe.
Leve...

4. *Als ze hun eieren maar niet breken,*
Anders dan vallen zijn in 'ne koek!
Leve...

5. *Gaat ge de reuskens niet zien dansen,*
't Is op de hoek van de eiermarkt!
Leve...

Cyriel DE BAERE.

Een grappig gezelschap.

Dokter Durand en zijn gezellen, die moesten vluchten voor de opstandige negers, zijn in de handen van piraten gevallen. Het kapersschip worstelt tegen een vreselijk orkaan...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

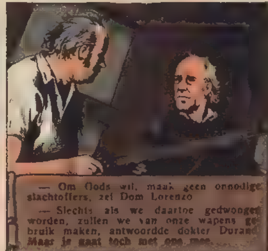

Enkele kapers, die in de mast gekropen waren om de touwen los te maken, vielen met de mast in zee...

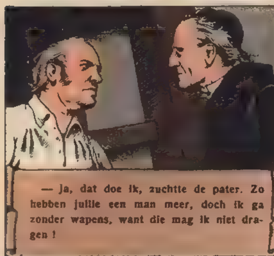
Er brak paniek uit en Pedro en Eustache slopen onopgemerkt naar de gevangenen.

— Bravo ! riep Paul toen hij de wapens zag. Jij bent een prachtkerel, Eustache ! Met Pedro en de pater zijn we hier met zeven vastberaden mannen en met deze wapens zullen we onze vrijheid veroveren !

— Om Gods wil, maak geen onnodige slachtoffers, zei Dom Lorenzo

— Slechts als we daartoe gedwongen worden, zullen we van onze wapens gebruik maken, antwoordde dokter Durand. Maar je gaat toch met ons mee.

— Ja, dat doe ik, zuchtte de pater. Zo hebben jullie een man meer, doch ik ga zonder wapens, want die mag ik niet dragen !

— Zegen ons dan, pater, we zullen ons sterker voelen, zei Eustache.

En de pater deed wat de neger vroeg.

De storm bedaarde. De golven sloegen nog hoog over het schip, maar de wind was niet meer zo hevig.

Tegen de middag was alles rustig. De kapitein beval onmiddellijk een nieuwe grote mast te vervaardigen en heel de bemanning zette zich aan het werk... Er waren nog slechts dertien man aan boord !

De kapitein beval de gevangenen te halen om hen te doen helpen een nieuwe mast te maken.

De stuurman daalde af in het ruim...

— Dat is één ! riep Paul, toen de zeeman stevig gekneveld was...

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van de rijke Raveschot werd ontvoerd. Rik en Rita verdenken een personage, dat zij « de Chinees » noemen, van deze euveldaad en hopen hem in het Herfstpaleis te vinden...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

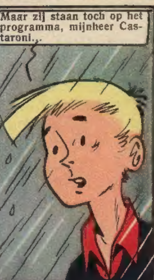

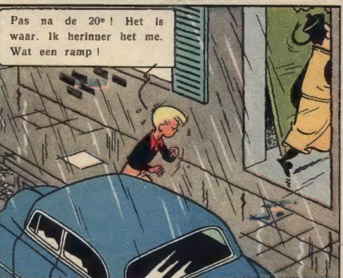

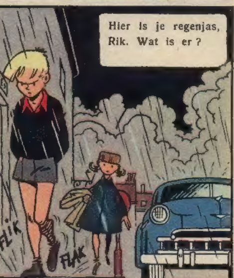

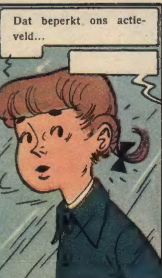

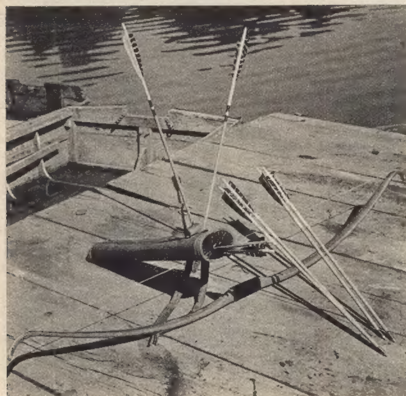

WIE VANGT DE KANNIBAAL ?

Onder grote roofdieren verstaan we gewoonlijk leeuwen en tijgers. Dat vissen tot deze kategorie kunnen behoren is ons minder bekend, al weten we wel dat de haaien gevreesd zijn en we geen snoek in onze vijver moeten zetten, indien we er goudvissen in willen. Onze hengelaars zijn romantiekers, de Amerikaanse houden van het gevaar...

Op de White River gaat men op visvangst met een lange schuit voorzien van een plate-forme.

Dat is de uitrusting van een boogschutter. In handen van een scherpschutter is een pijl met metalen punt zo gevaarlijk als de kogel van een 22 kaliber.

IN de White River, een rivier in Arkansas (U.S.A.) leeft er een soort snoek die vreselijk gevaarlijk is en reeds dikwijls met een flinke hap vlees uit de arm of het been van een stoutmoedig visser ging lopen. De Amerikanen noemen deze v i s s e n « kannibalen » en maken er graag jacht op. Men heeft voor deze visvangst niet alleen stevige haken nodig, doch ook geweren en pijlen !

EVEN VOORSTELLEN

DEZE snoek is soms wel twee meter lang, kan een kleine honderd kilo wegen, heeft twee tandenrijen, die een kaaiman alle eer zouden aandoen en de mens kippenvlees bezorgen... Over heel z'n lijf is hij grijs geschubt, de schubben zijn dik en hard en blinken als ivoor wanneer ze gepoetst zijn.

De snoek van de White River houdt van een stevige maaltijd. In zes en dertig uur kan hij z'n eigen gewicht aan vers vlees naar binnen spelen. Hij is verzot op vis, maar houdt van afwisseling en daarom kan geen enkele eend, rat, waterhoen of eekhoorn aan de oever van « zijn » rivier rustig z'n dorst komen lessen. Onze snoek waagt zich vrank en vrij aan z'n eigen soortgenoten en, naar verluidt, zou ook de mens niet hele-

maal veilig voor hem zijn. Vandaar dan ook zijn naam « kannibaal ».

HOE VANGT MEN ZO'N MONSTER?

HET spreekt vanzelf dat je zo'n kanjer niet uit het water sleept met een doodgewone hengel en een haakje! De hengelsnoeren zijn versterkt en zien er uit als deze welke op zee gebruikt worden. Ze moeten meer dan 40 kg. kunnen torsen en voorzien zijn van een haak met drie tanden. En waarmee kun je hem verleiden? De Amerikaanse vissers hangen verse vis aan de haak en drenken deze, zo mogelijk, in het bloed van de kannibaal zelf. Zo zijn ze zeker binnen korte tijd andere « kannibalen » boven te halen!

DE AANHOUDER WINT!

WANNEER de visser gewaar wordt dat er een kannibaal aan z'n haak hangt, gaat het spel voor goed de wagen op. De vis schiet als een bliksemschicht naar de diepte, rukt, sleurt, springt op, slaat met zijn staart en doet alles wat mogelijk is om zich los te rukken. Pas wanneer hij totaal uitgeput is, laat hij zich mee naar de boot of naar de oever trekken, maar hij heeft dan z'n laatste woord nog niet gesproken. De visser die hem zou uit het water ophalen, zonder hem eerst te doden, speelt met z'n gezondheid! Een stevige staartslag of een

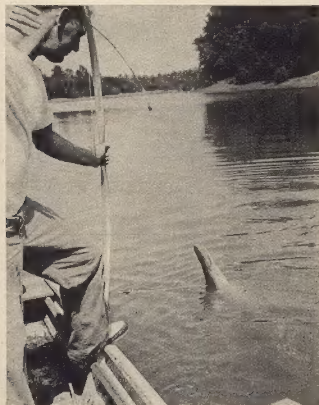
goeie beet van de « kannibaal » kan dodelijk zijn. Men moet er daarom van overtuigd zijn dat de vis dood is, alvorens hem te naderen.

Men vertelt aan de oever van de White River, dat een kannibaal, die men reeds tien minuten dood waande, een visser een wonde van zeven centimeter diep toebracht.

MET BOOG EN PIJL!

MEN moet de monsters dus doden met een geweerschot of, beter nog, met een pijl. Ieder visser, die niet schieten kan, neemt steeds een scherpschutter mee op jacht en zodra de vis uit het water opduikt, schiet deze hem van op vijftien meter afstand (de voorzichtigheid is de moeder...) vlak tussen de ogen. Het spreekt vanzelf, dat de boogschutter stalen pijlen moet gebruiken en dat hij « raak » moet schieten.

Zoals jullie zien heeft de jacht op de kannibaal absoluut niet de charme van een rustig hengelpartijtje!

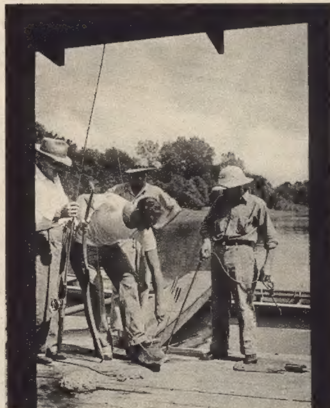
De kanibaal is getroffen en nu volgt een worsteling die een uur, en zelfs langer, duren kan. Eindelijk wordt de buit naar de boot getrokken. Zodra de vis uit het water komt, suist een pijl in zijn richting... en het is roos!

De kanibaal is getroffen, maar hij is niet dood. Het is een ouwe taaie! Met een machtige slag van z'n staart tracht hij zich te bevrijden, doch een tweede pijl zoeft over het water...

De muil van zo'n kanibaal is alles behalve aantrekkelijk. Jullie zien dat slechts één van de drie tanden van de haak zijn werk degelijk verricht heeft. De tweede drong niet in het vlees en de derde brak. Het moment is aangebroken om het monster op te hijsen...

Het lied is uit. De kanibaal beweegt niet meer, hij is dood. De vissers, die zich hiervan uiterst voorzichtig vergewisten, slaken een zuch van verlichting. De boogschutter trekt z'n pijlen uit de dode vis want hij kan ze nog gebruiken. Wanneer men eens de smaak van deze sport beet heeft, wordt men, naar het schijnt, een verwoed kannibalenvisser! Nu, zo'n visje is wel de moeite waard!

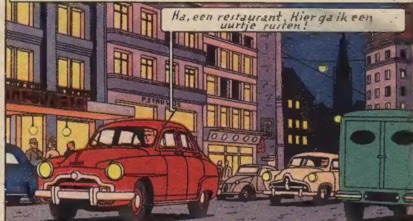
HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Inspecteur Renard en Lefranc hebben de basis van de geheimzinnige organisatie gevonden en Renard besluit naar Parijs te gaan om het ministerie te verwittigen...

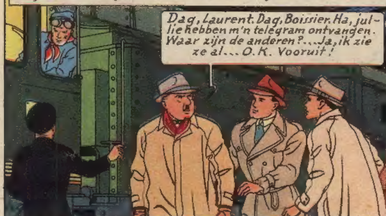

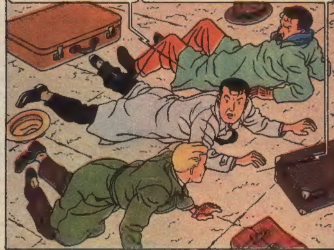

(Wordt voortgezet.)